

РЕШЕНИЕ

№ 12577

гр. София, 22.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 19.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **3797** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 95 – чл. 97 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на Б. Н., гражданин на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], притежаващ паспорт № YA7389263, валиден до 06.05.2025 г., чрез адвокат Р. К., С., със съдебен адрес: [населено място], ул. „А. I-ви“ № 14, ет. 2, срещу Решение за отказ за издаване на удостоверение относно приложимо законодателство с № 220088386669 от 19.02.2024 г., издадено от орган по приходите Г. М. /изх. № 94-Б-11#6/19.02.2024 г./, потвърдено с Решение № А-1 от 20.03.2024 г. на Директор на ТД на НАП [населено място].

С жалбата се иска отмяна на решението като неправилно и незаконосъобразно и да бъде разпоредено издаването на изисканото от Б. Н. удостоверение. Жалбоподателят излага доводи, че Решение № А-1 от 20.03.2024 г. на директора на ТД на НАП [населено място] е немотивирано, като издадено в нарушение на разпоредбите на чл. 35 и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Счита се, че към момента на издаване на обжалваното решение, директорът на ТД на НАП е бил длъжен да обсъди доводите и възраженията в депозираната жалба по административен ред срещу отказа за издаване на удостоверение относно приложимото законодателство, както и по отношение на неправилното прилагане на разпоредбите на Регламент /ЕО/ № 883/2004 г. на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. за координация на системите за социална сигурност и прилагания Регламент /ЕО/ № 987/2009 г. на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване процедура за прилагане на

Регламент /ЕО/ № 883/2004 г. за координация на системите за социална сигурност. Подробни съображения в тази насока излага в депозираната жалба.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява, не се представлява, от процесуалния му представител е депозирана молба, с която от съда се иска да отмени оспорения административен акт, като преписката бъде върната на административния орган със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. Не претендира разноски.

Ответната страна – Директорът на ТД на НАП, редовно призован се представлява от юрисконсулт А., която моли оспореният отказ да бъде потвърден като правилен и законосъобразен. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София – град, 43-ти състав след преценка на становищата на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа страна:

Подадено е Искане за издаване на удостоверение А1 за приложимото осигурително законодателство за самостоятелно заето лице на територията на две или повече държави-членки с вх. № 94-Б-11 от 19.02.2024 г. от Б. Н., ЛНЧ: [ЕГН], италиански гражданин. В искането е посочено, че Б. Н., пребивава в Република България и има длъжност управител в ООД, както и че извършва дейност като самостоятелно заето лице от 2010 г. в Гърция. От страна на чуждия гражданин е поискано издаване на удостоверение за периода от 01.01.2023г. до 31.12.2023 г.

На 29.01.2024 г. до Б. Н. е изпратено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице с изх. № 94-Б-11#1/29.01.2024 г., с което от органа по приходите са изискани допълнителни документи и обяснения /л.68-70/. В отговор на искането на 06.02.2024 г. са постъпили допълнителни писмени обяснения Б. Н., с които от негова страна е посочено, че той е управител на „Емералд Яхтинг“ ООД, като за периода м. Октомври 2017 г. до м. Ноември 2023 г. работи на трудов договор в дружеството. Оборътът на дружеството не е голям, но очаква след заработване на сайт за резервации, той да се увеличи. Всички договори за доставки се сключват в България. Дружеството ползва под наем офис в [населено място], от където осъществява своята дейност. Дейността се изразява в посредничество по яхт чартъри. Чужденецът посочва, че пребивава на територията на Република България от 2015 г., има жилище под наем в [населено място]. През 2023 г. е пребивавал повече от 7-8 месеца в Република България. Живее със съпругата си, която не работи. Получава дивиденди от дружеството, с които се издържа. Относно дружеството му в Гърция – „Н. Й. Непа“, декларира, че няма дейност, а той е самостоятелно заето в нея лице. Прилага документи – удостоверение за семейно положение, паспорт, удостоверение за постоянно пребиваване, договори за наем на жилище и офис, разписки за заплащане на комунални услуги за жилището, непреведена данъчна декларация за гръцко дружество, протоколи за разпределение на дивиденди, две фактури за извършени доставки от „Емералд Яхтинг“ ООД /л.71-143/.

След извършен анализ на представените документи и от проверка на данните, съдържащи се в ИС на НАП, от страна на органа по приходите е установено, че не са налице условията, при които лицето да остане подчинено на българското осигурително законодателство за период 2023 г. Приходният орган е приел, че не е доказано пребиваването на Б. Н. в Република България, както и че е неясно естеството на трудовата му дейност в Република България и Гърция, т.е липсват доказателства,

че чужденецът извършва обичайната си дейност в Република България. В тази връзка е издадено Решение за отказ за издаване на удостоверение относно приложимо законодателство с № 220088386669 от 19.02.2024 г., което е връчено на Б. Н. по електронен път на 20.02.2024 г. /л.59-65/.

В законоустановения срок, от страна на чужденеца са депозиран две жалби срещу Решение за отказ за издаване на удостоверение относно приложимо законодателство с № 220088386669 от 19.02.2024 г. до Директор на ТД на НАП [населено място]. С Решение № А-1 от 20.03.2024 г. на Директор на ТД на НАП [населено място], жалбите на Б. Н. срещу Решение за отказ за издаване на удостоверение относно приложимо законодателство с № 220088386669 от 19.02.2024 г. са оставени без уважение. От страна на горестоящия административен орган е прието, че за да бъде определено физическо лице като местно лице следва да отговаря на предвидените в чл. 4, ал. 1 от ЗДДФЛ критерии, които са дадени алтернативно и е достатъчно лицето да отговаря на поне един от тях, за да може да се определи като местно за Република България. Прието, че въз основа на събраните доказателства и писмени обяснения в случая не е доказано безспорно, че Б. Н. пребивава в Република България. Обсъдено е, че от Б. Н. е представен договор за наем на недвижим имот, в който лицето твърди, че живее със съпругата си, но че при извършеният преглед на документите за комунални услуги е установено, че същите са в минимални размери: за електроенергия между 7.00 лв. – 13.00 лв. на месец, а за водоснабдяване около 4.00 лв. месечно и че това поражда съмнение за обичайното пребиваване на посочения адрес.

Относно естеството и характеристиките на упражнявата от Б. Н. дейност в Република България е прието, че не е категорично доказана. За периода от м. Януари 2023 г. – м. Ноември 2023 г., е установено, че Б. Н. е назначен на трудов договор в „Емералд Яхтинг“ ООД като „общ работник“ с минимално заплащане. Същевременно от страна на молителя чужденец е заявено, че извършва дейност по управление на „Емералд Яхтинг“ ООД. Установено е, че от м. Декември 2023 г., Б. Н. се осигурява като съдружник „Емералд Яхтинг“ ООД. От проверката в ИС на НАП, горестоящият административен орган е установил, че други лица не са назначавани на трудов договор, нито са осигурявани в „Емералд Яхтинг“ ООД от неговото създаване до момента на постановяване на решението. В тази връзка е направен извод, че правилно от страна на органа по приходите, издал решението за отказ, е посочено, че остава неизяснен въпросът – след като Б. Н. работи по трудов договор като общ работник, то кой реално е осъществявал дейност по управление на търговското дружество „Емералд Яхтинг“ ООД. Направен е категоричен извод, че от извършената проверка се установява недоказаност на твърдението на лицето за извършване на успешен бизнес в Република България. Акцентирано е, че търговското дружество „Емералд Яхтинг“ ООД е наело офис в [населено място], за което е представен договор за наем, но не са представени доказателства за заплатени разходи за комунални услуги. В СД по ЗДДС от дружеството са декларирани само два разхода през м. Януари 2023 г. /за нотариус и счетоводни услуги, но не и за заплатен наем/ и само две извършени доставки през м. Ю. и м. Септември 2023 г. на дружеството „А. Е. Н.Е.П.А“ /дружеството, в което лицето е посочило, че е самостоятелно заето в Гърция/. Горестоящият административен орган е изложил още като мотив, че не са представени изисканите за „Емералд Яхтинг“ ООД документи – договори с възложители и други доказателства за извършена реална дейност. Приети са за неоснователни твърденията на Б. Н., че от страна на „Емералд Яхтинг“ ООД са

реализирани големи обороти през минали години, предвид установена от органите по приходите реализирана печалба за минали години в размер от общо 26 000.00 лв.

С решението си горестоящият административен орган е приел, че в образуваното производство не се установява и естеството и характеристиките на извършваната дейност в Гърция, тъй като макар да са изискани доказателства, такива не са представени. В заключение е прието, че въз основа на установеното, Решение за отказ за издаване на удостоверение относно приложимо законодателство с № 220088386669 от 19.02.2024 г., издадено от орган по приходите Г. М. е правилно и законосъобразно, поради което жалбите на Б. Н. срещу същото са оставени без уважение. Решение № А-1 от 20.03.2024 г. на Директор на ТД на НАП [населено място] е връчено на Б. Н. по електронен път на 27.03.2024 г.

Предвид установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 95, ал. 1 от ДОПК и е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решение за отказ за издаване на удостоверение относно приложимо законодателство с № 220088386669 от 19.02.2024 г., с което е отказано издаване на Удостоверение А1 е постановено в производство по реда на Глава единадесета от ДОПК и именно то подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл. 95 от ДОПК, след като с Решение № А-1 от 20.03.2024 г., Директорът на ТД на НАП е потвърдил същото.

Оспореното решение е издадено от орган, който разполага с материална компетентност, за което е представена Заповед № 804/08.06.2023 г. на Изпълнителен директор на НАП /л.49/. Не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, които да обосновават отмяна на акта.

В случая административното производство е образувано по подадено от жалбоподателя искане за издаване на удостоверение за местно лице за периода от 01.01.2023 г. до 31.12.2023 г., което да послужи пред компетентните държавни институции на държавата по трудова заетост.

В разглеждания случай жалбоподателят твърди, че пребивава на територията на Република България със съпругата си, с посочен адрес на пребиваване и упражнява трудова дейност – управител в ООД. Женен е за гръцка гражданка, има две деца, има фирма в Гърция - „Н. Й. Н.Е.П.А“, в която е самостоятелно заето лице, няма дейност, в Република България има наето жилище, през 2023 г. е пребивавал на територията на страната 7 – 8 месеца, пътува много рядко извън Република България.

Безспорно, в случая, е налице правоотношение с международен елемент, поради което приложение следва да намери Регламент /ЕО/ № 883/2004 г. за координация на системите за социална сигурност. Съгласно чл. 11, § 1 от Регламента, лицата, за които се прилага, са подчинени на законодателството само на една държава-членка, което законодателство се определя по правилата на дял II от Регламента. Лицата, осъществяващи дейност като заети или като самостоятелно заети в една държава-членка са подчинени на законодателството на тази държава (чл. 11, § 3, (а) от Регламент № 883/2004). Изключенията от общото правило са изрично и изчерпателно разписани в Дял II от Регламент № 883/2004 - в чл. 12 и в чл. 13, т. 1 от Регламента.

Основната цел на правилата, въведени с тези разпоредби, е да бъде улеснено свободното движение на трудовактивните лица и свободното предоставяне на услуги в ЕС чрез избягване на допълнителни административни затруднения, които могат да възникнат за осигуреното лице, работодател и компетентните институции, ако за периода на временната работа се приложи законодателството на държавата по трудова

заетост. Утвърденият от регламентите на ЕС основен принцип е да се прилага законодателството само на една единствена държава /чл. 11, § 1 от Регламент № 883/2004/, като основното правило е да се определя за приложимо законодателството на държавата – членка, в която лицето осъществява дейност като заето или самостоятелно заето лице. В специфични случаи, представляващи изключения от това основно правило са предвидени други критерии за приложимост.

В процесния случай приложимото законодателство в сферата на социалната сигурност се определя въз основа на депозирано в ТД на НАП уведомление/искане за издаване на удостоверение, като работодателят или заетото/самостоятелно заетото лице може да подаде искане за издаване на удостоверение А1 за приложимото законодателство по различни образци, като обр. Окд – 239 се подава за издаване на удостоверение А1 за приложимото законодателство за самостоятелно заето лице на територията на две или повече държави в случаите по чл. 13, § 2 от Регламент /ЕО/ № 883/2004 г. Съгласно тази разпоредба случаите са два:

а/ лице, което обичайно осъществява дейност като самостоятелно заето лице в две или повече държави-членки, едната, от които е Република България, е подчинено на законодателството на Република България, ако пребивава на нейна територия и осъществява значителна част от дейността си в Република България /чл. 13, §2, т. „а“ от Регламент /ЕО/ № 883/2004 г./;

б/ ако лицето не осъществява значителна част от дейността си на територията на държавата – членка, в която пребивава, то е подчинено на законодателството на Република България, ако на територията на Република България е съсредоточена дейността му /чл. 13, § 2, т. „б“ от Регламент /ЕО/ № 883/2004 г./.

Задължително към депозираното искане се прилагат доказателства за наличието на условията, въз основа, на които лицето може да остане подчинено на българското осигурително законодателство. Издаването на удостоверение може да бъде извършено единствено от институцията на държавата – членка, чието законодателство е определено като приложимо, независимо дали е определено като временно или окончателно. Вследствие т определяне на приложимото законодателство, съгласно нормите на Регламент /ЕО/ № 883/2004 г. е, че се определя държавата – членка, в която се дължат осигурителните вноски, съгласно законодателството на тази държава, включително за дейностите и доходите от други държави – членки.

Разпоредбата на чл. 13, § 2 от Регламент /ЕО/ № 883/2004 г. определя, че лице, което обичайно осъществява дейност като заето лице в две или повече държави – членки е подчинено на: а/ законодателството на държавата – членка по пребиваване, ако то осъществява значителна част от дейността си в тази държава-членка или б/ законодателството на държавата-членка, в която е съсредоточена дейността му, ако то не пребивава в една от държавите – членки, в която е съсредоточена дейността му, ако то не пребивава в една от държавите – членки, в която осъществява значителна част от дейността си. Разпоредбата на чл. 13, § 3 от Регламент /ЕО/ № 883/2004 г. определя, че лице, което обичайно осъществява дейност като заето лице и дейност като самостоятелно заето лице в различни държави – членки е подчинено на законодателството на държавата – членка, в която то осъществява дейността си като заето лице.

Нормата на чл. 14, § 5 от Регламент 987/2009 г. за целите на прилагането на чл. 13, § 1 от основния регламент, лице, което „обичайно осъществява дейност като заето лице в две или повече държави-членки“ се отнася, по-специално до лице, което: а/ докато

извършва дейност в една държава-членка, същевременно упражнява отделна дейност в една или повече държави-членки, независимо от продължителността или естеството на тази отделна дейност; б/ продължително време редува дейности, с изключение на такива, които са незначителни по своето естество, в две или повече държави-членки, независимо от честотата и периодичността на редуването.

Изхождайки от нормативната регламентация следва, че лице, което „обичайно осъществява дейност като заето лице в две или повече държави-членки“, е лице, което осъществява едновременно или последователно, в полза на едно предприятие или работодател или на различни предприятия или работодатели, една или няколко отделни дейности в две или повече държави – членки. В тази връзка следва извод, че дейностите, които са незначителни по своето естество не следва да се вземат предвид при преценка дали лицето обичайно осъществява дейност в две или повече държави-членки /чл. 14, § 5б от регламента по прилагане/ като се цели недопускане на злоупотреби, при които лицето работи само в една държава – членка, но за да се осигури прилагането на законодателството на друга държава – членка по силата на чл. 13 от Регламент /ЕС/ № 883/2004, съответното лице.

Лицата, които обичайно осъществяват дейност като заети лица в две или повече държави – членки, „незначителни по своето естество дейности“ са постоянни дейности, които са незначителни като вложено време и икономически ефект, при съответните показатели: 1/ дейности, съответстващи на по-малко от 5 % от работното време на работника и/или на по-малко от 5 % от общото му възнаграждение, се считат за дейности, които са незначителни по своето естество и 2/ естеството на дейностите – дейности със спомагателен характер, на които липсва независимост, които се изпълняват от дома или в полза на основната дейност, също може да бъде показател, че тези дейности са незначителни. За дефиниране на понятията „значителна/незначителна дейност“, следва да се имат предвид критериите, заложи в чл. 14, § 8 от Регламент № 987/2009 г., а именно, за да се определи „значителна част от дейността като заето или самостоятелно заето лице“ упражнявана в държава – членка за целите на прилагането на чл. 13, § 1 и § 2 от основния регламент означава да се вземат предвид всички аспекти на професионалната дейност на това лице и по – специално местонахождението на постоянното седалище, обичайното естество или продължителността на упражняваната дейност, броят на предоставените услуги и намерението на съответното лице, за което свидетелстват всички обстоятелства. По смисъла на чл. 14 от регламента по прилагане, въвеждащ подробности относно чл. 12 и чл. 13 от основния регламент, за да се определи дали значителна част от дейностите се упражняват в държава – членка, се вземат предвид определени примерни критерии, а именно в случай на извършване на дейност като заето лице – работното време и/или възнаграждението, като е посочено, че в рамките на цялостната оценка, по-малко от 25 % дял по отношение на установените критерии, представлява показател за това, че в съответната държава – членка не се извършва значителна част от дейностите. Освен това за определяне на приложимото законодателство в тази хипотеза следва да се вземе предвид и предполагаемото бъдещо положение през следващите 1 календарни месеца /по аргумент от чл. 14, § 10 от Регламент № 987/2009/.

В процесния случай, жалбоподателят е поискал от компетентните български органи издаване на удостоверение А1 за приложимо осигурително законодателство за заето лице на територията на две или повече държави – членки, а именно в хипотезата на чл. 13, § 2 от Регламент № 883/2004 г., отнасящо се за период от 01.01.2023 г. до 31.12.2023 г.

Съдът намира за правилни и законосъобразни изводите на решаващия административен орган, че въз основа на събраните писмени документи и доказателства не се доказва по безспорен и категоричен начин, че Б. Н. действително пребивава на територията на Република България. Както се посочи по-горе, по делото с административната преписка, е представен сключен договор за наем на недвижим имот, за който жалбоподателят е посочил изрично, че живее там със своята съпруга. Видно от извършените в хода на административната проверка

справки е, че органът по приходите установява, че разходите на жалбоподателя за ползване на комунални услуги са в минимални размери и в тази връзка правилно у приходната администрация е възникнало съмнение за обичайното пребиваване на жалбоподателя на декларирания от него адрес за пребиваване.

Безспорно в хода на проведеното съдебно производство от страна на жалбоподателя не се представиха доказателства, които да оборят доводите на приходната администрация, че естеството и характеристиките на упражняваната от Б. Н. дейност в Република България не е категорично доказана. Видно е по делото, че в хода на административната процедура са установени противоречия – от една страна жалбоподателят излага твърдения, че за периода от 01.01.2023 г. до 30.11.2023 г. е бил назначен на трудов договор в „Емералд Яхтинг“ ООД като „общ работник“ с минимално заплащан, а от друга страна пък са изложени твърдения, че Б. Н. упражнява дейност по управление на същото дружество. Установено е също така, че Б. Н. е започнал да се осигурява като съдружник в „Емералд Яхтинг“ ООД, както и че други лица не са назначавани на трудов договор, нито са осигурявани в същото дружество от момента на създаването му до момента на издаване на оспорения в настоящето съдебно производство административен акт. В тази връзка правилно органът по приходите е приел, че остава неизяснен въпросът, след като жалбоподателят работи по трудов договор на длъжност общ работник, то кое е лицето, което реално извършва дейност по управление на търговското дружество.

Съдът намира също така, че нито в хода на проведеното административно производство, нито в хода на съдебното производство се доказва по безспорен начин твърдението на жалбоподателя за успешен бизнес в Република България. С административната преписка по делото е представен само договор за нает офис от страна на „Емералд Яхтинг“ ООД в [населено място], но не се представиха доказателства за разходи за комунални услуги, каквито е нормално да се заплащат за наето помещение – офис. Отделно и не без значение е, че в СД по ЗДДС от страна на дружеството са декларирани само два разхода през м. Януари 2023 г. /за нотариус и счетоводни услуги, но не и за заплатен наем/ и само две извършени доставки през м. Ю. и м. Септември 2023 г. на дружеството „А. Е. Н.Е.П.А“ /дружеството, в което лицето е посочило, че е самостоятелно заето в Гърция/. В хода на проведното се административно производство са изискани документи за дейността на „Емералд Яхтинг“ ООД, но такива не са представени дори и в хода на съдебното производство. Съдът изцяло споделя изводите на административния орган за неоснователност на твърденията, че дружеството е реализирало големи обороти от минали години, предвид установена реализирана от него печалба за минали години в размер на 26 000.00 лв., които могат да се разделят като дивидент между двама съдружника. Също така предполагаемите очаквания на лицето, че ще бъде увеличен оборотът на дружеството с активация на сайт, правилно е прието, че не са основание за издаване на удостоверение 1 за 2023 г.

Споделят се изцяло и изводите на приходния орган, че не се установява и естеството и спецификата на извършваната дейност в Гърция. Видно от доказателствата по делото е, че в подаденото искане от страна на жалбоподателя е посочено, че е самостоятелно заето лице в „А. Е. Н.Е.П.А“, а впоследствие същият е представил документи и е посочил, че осъществява дейност в „Н. Йотс Н.Е.П.А“. Нито в хода на административното производство, нито в хода на съдебното от страна на жалбоподателя се представиха доказателства за изплатени доходи, реализиран оборот и др. в Гърция. И в тази връзка действително не може да се извърши адекватна и обективна преценка къде жалбоподателят осъществява значителна част от дейността си. В тази връзка следва да се има предвид, че тежестта за доказване изпълнението на критериите е върху лицето, подаващо искане за издаване на удостоверение А1.

Съдът намира, че в процесния случай правилно приходната администрация е стигнала до извод, че жалбоподателят не осъществява обичайно дейността си на територията на Република България, респективно, че не се доказва и неговото пребиваване в Република България. Следователно оспореният административен акт е правилен и законосъобразен, а

депозираната жалба като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК в полза на ТД на НАП [населено място] следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв., съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ..

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, I-во отделение, 43-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Б. Н., гражданин на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], притежаващ паспорт № YA7389263, валиден до 06.05.2025 г., чрез адвокат Р. К., С., със съдебен адрес: [населено място], ул. „А. I-ви“ № 14, ет. 2, срещу Решение за отказ за издаване на удостоверение относно приложимо законодателство с № 220088386669 от 19.02.2024 г., издадено от орган по приходите Г. М. /изх. № 94-Б-11#6/19.02.2024 г./, потвърдено с Решение № А-1 от 20.03.2024 г. на Директор на ТД на НАП [населено място].

ОСЪЖДА Б. Н., гражданин на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], притежаващ паспорт № YA7389263, валиден до 06.05.2025 г., чрез адвокат Р. К., С., със съдебен адрес: [населено място], ул. „А. I-ви“ № 14, ет. 2, да заплати ТД на НАП [населено място] юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. /сто лева/.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: